

Ens plau presentar-vos aquest número de «Qüestions de Vida Cristiana» dedicat a Mossèn Josep Maria Rovira Belloso (Barcelona, 1926), amb motiu dels seus noranta anys.

El Patronat de la Fundació Joan Maragall, de la qual el prevere i teòleg barceloní n'és patró emèrit, i el Consell de redacció de «QVC» van decidir per unanimitat dedicar-li aquest número com un petit homenatge i, a la vegada, com un regal al qui molts considerem el teòleg de referència de Catalunya.

Us oferim un conjunt d'aproximacions a l'obra i al pensament de mossèn Rovira —així és com tothom el coneix— elaborades per reconeguts especialistes en diversos camps de la teologia i, alhora, amics i deixebles seus. Si el lector té la paciència de llegir tots els articles que s'hi apleguen, es farà una idea de la rica prosa teològica de Rovira Belloso, de les seves fonts filosòfiques i teològiques i, també, de la seva aproximació al misteri de Déu i, particularment, a la Trinitat.

La vida de mossèn Rovira Belloso és un mosaic harmònic. Hi ha, d'una banda, el professor, l'acadèmic, que ha dedicat més de la meitat de la seva vida a ensenyar a la Facultat de Teologia de Catalunya i ha publicat assaigs i articles acadèmics en revistes especialitzades. La seva obra acadèmica ha estat nodriment per a moltes generacions de preveres i teòlegs laics, tant a Catalunya com en el conjunt d'Espanya. Rovira Belloso ha excel·lit, especialment, en el tractat de Déu u i tri, en eclesiologia i en sagraments.

Hi ha, d'altra banda, l'analista cultural. Rovira ha estat sempre molt hàbil a l'hora de copsar el *Zeitgeist*, l'esperit de l'època, els batecs del temps o allò que Byung-Chul Han anomena l'aroma del temps. S'ha capbussat a fons en la cultura moderna i postmoderna i ha tractat d'entreveure les llums i les ombres i, a la vegada, els ponts per a una inculturació de la fe. No ha sucumbit a l'esmena a la totalitat; ha estudiat les principals crítiques dels mestres de la sospita (Marx, Nietzsche i Freud) i ha elaborat una teologia a l'alçada de la seva època.

Rovira Belloso destaca pel seu humor fi i per la seva cultura enciclopèdica, per la senzillesa en el tracte i el respecte a qualsevol interlocutor intel·lectual. Aquest interès per totes les manifestacions de la cultura moderna i postmoderna, des del nervi filosòfic fins a les mani-

festacions literàries, musicals i cinematogràfiques, l'han fet especialment idoni per articular una teologia intel·ligible per al lector actual, una teologia per a establir un diàleg obert i franc amb la qual no tem baixar a l'arena de la cultura il·lustrada.

Encara hi ha una altra dimensió de la vida de mossèn Rovira Belloso que no sempre es reconeix; la seva entrega pastoral, la seva vocació especialment atenta a les persones en situacions de vulnerabilitat. Al llarg de la seva vida —encara ho fa ara— ha acompanyat moltes persones en situacions dramàtiques, ha escoltat molts homes i dones que s'han atansat a ell a cercar-hi escalf i consol, alguna paraula de serenitat i d'esperança. Aquesta dimensió no llueix en el seu currículum acadèmic, però és tan rellevant com les altres dues i és justament aquesta la que li dona *auctoritas*.

Ens fa molta il·lusió poder fer-li entrega d'aquest humil però sentit número de «Qüestions de Vida Cristiana» en aquesta darrera estació de la seva vida. Mossèn Rovira segueix actiu. Al redós de Collseola, medita, prega, llegeix i tescriu. Ens regala textos curts, que condensen la fecunditat d'una vida d'estudi, de pregària i d'entrega. Ara conrea la teologia espiritual i elabora frases simples, gairebé màximes que resumeixen, en poc espai, la saviesa que ha anat escampant al llarg d'una vida a través del seu magisteri oral i escrit.

Quan va morir el teòleg i jesuïta Karl Rahner (1984), un dels seus indiscutibles referents, mossèn Rovira va escriure que el teòleg alemany escrivia a «los hombres que reflexionan sobre su propia fe, sobre el estatuto de esa fe en el mundo de la cultura, sobre su valor razonable o apetecible; los hombres que la aceptan como un descubrimiento, o que sienten el dolor de sus dificultades, que llevan al rechazo o encaminan lentamente al asentimiento» («El País», 2 d'abril de 1984).

El mateix podem dir del sentit i del significat de la seva obra. Josep Maria Rovira Belloso ha escrit un obra pensant en els seus coetanis i no tan sols en els teòlegs professionals; ha ordit un *corpus* pensant en els creients, però també en els no creients; en els qui dubten, però, ahora en els qui volen aprofundir en la naturalesa de la seva fe.

Per això, agrairts pel seu magisteri, li desitgem molts més anys de fecunditat intel·lectual i humana. *Ad multos annos!*